

**KATARÍNA
GILLEROVÁ**
NEODCHÁDZAJ

Vydal Slovenský spisovateľ, a. s.
Miletičova 25, 821 09 Bratislava 2
E-mail: info@slovenskyspisovatel.sk
www.slovenskyspisovatel.sk
Zodpovedný redaktor Jaroslav Hocheľ
Tlač TBB, a. s., Banská Bystrica

© Katarína Gillerová 2007, 2018
Cover Design © Emil Křížka 2018
Slovak Edition © Slovenský spisovateľ, Ltd, 2018

ISBN 978-80-220-2088-6

VENOVANIE

*Túto knihu venujem svojej kamarátke
Anke Nebusovej za to, že pri našich
pravidelných stretnutiach s ňou môžem
každý týždeň prebrať všetky problémy sveta
vrátane svojich smútkov a radostí*

AUTORKA

KONIEC OSLAVY

Ten čarovný, úžasný mesiac som si všimla hneď, ako som vystúpila z taxíka. Žiaril priamo nad mojou hlavou tak jasne a rozprávkovo, že som to pokladala za priaznivé znamenie na dnešný večer, vlastne už noc. Nikto okrem mňa vtedy ešte netušil, že to bude noc zázrakov. Noc, ktorú som privolávala vo svojich predstavách pomaly, deň za dňom, minútu po minúte, vytvárala si o nej obrazy a sny, ukladala si ich do hlavy i do srdca, chránila si ich v imaginárnom svete, aby ich nikto neodhalil.

Prijala som Andrejovu ponúknutú ruku, keď otvoril dvere taxíka, vložila som do jeho veľkej dlane svoju a pomaly som vystúpila. Dvere zabuchol opatrne, s ohľadom na neskorú nočnú hodinu, taxík sa odpichol od obrubníka a o chvíľu zmizol za najbližším rohom.

Kráčali sme pomaly, ruka v ruke, ku vchodu nášho domu, mne sa však v ten teplý májový večer ešte nechcelo zavrieť sa v byte na prvom poschodí, ešte som chcela vnímať opojnú vôňu vôkol nás, bežať bosá po tráve pomedzi stromy a vychutnávať si radosť z toho, čo má prísť. Môj manžel netušil, že som pre neho pripravila večer, na ktorý dlho nezabudne.

„Nejdeme ešte domov?“ spýtal sa prekvapene, keď som ho ťahala do parku pred naším domom, ďalej od vchodu, kde sme bývali. „Nie je ti v tých ľahkých šatách chladno?“

Usmiala som sa jeho dojemnej starostlivosti. „Nie, vôbec nie!“ pokrútila som hlavou. „Dnes je tak nádherne! Vieš čo? Mám dojem, že dnes večer môžem chytiť ten žiarivý mesiac do dlane a zniesť ho z oblohy do našej spálne. Pozri!“ Vystrela som ruku hore k tmavej oblohe nad našimi hlavami. Okrúhly mesiac vyzeral, že už-už vyplní moje pranie a skotúľa sa mi do dlane, odhodlaný oddnes vydávať striebřistý jas iba pre nás dvoch. Naplňal ma pocit, že by som najradšej vyobjímala celý svet.

Andrej pozeral na moju vystretú ruku. „Niekedy si ako malá,“ povedal.

„Je mi tak úžasne!“ Tancovala som po chodníku a ovíjala sa okolo manžela ako liana. „Som tvoja nočná víla, tvoj sen, som dnes všetko, čo si budeš priať,“ šepkala som tajomne. Mala som bláznivú radosť z toho, čo príde. A možno o trošku viac vína v sebe ako inokedy. „A mám pre teba prekvapenie.“

„Prekvapenie?“ Zastal uprostred chôdze. Asi som v tom prítmí nepostrehla jeho široký úsmev, ktorý som po týchto slovách očakávala. Dokonca sa mi zdalo, že v nočnom tichu visí obava.

„Áno, ale až doma,“ zatiahla som tajnostkársky.

Ach bože, ako som sa na to tešila! Už som sa nevedela dočkať, kedy si vyzlečiem nové vínovočervené šaty, ktoré mám na sebe – pomaličky, postupne, aby mi padali k nohám ako červená rieka, ktorú potom opatrne prekročím v lodičkách rovnakej farby. Tie si nechám na nohách, dokonca si v nich v spálni ľahnem na našu širokú posteľ. Andrej nebude schopný ani slova, keď uvidí, čo mám pod šatami. Krásny vínovočervený korzet s čípkami s jemným vzorom ruží. Vystužená podprsenka nádherne zvyrazňuje prsia a podväzky pôsobia tak vzrušujúco, že tá chvíľa nebude potrebovať žiadne slová. Je to taká hra, ktorú som vymyslela, aby dnešný deň nebol len symbolom rozlúčky s našimi dobrými susedmi, ale i začiatkom niečoho nového v našom živote. Musela som premýšľať, ako nepreplakať tieto chvíle, keď sa Hela definitívne odsťahuje z bytu oproti a ja stratím najlepšiu kamarátku. Vymyslela som scenár dnešnej noci.

Mlčky sme kráčali chodníčkom pomedzi stromy späť ku vchodu nášho domu. Andrej odomkol bránu, výťah nás čakal na prízemí. Pritúlila som sa k nemu aj na tú krátku chvíľu, kým sme nevystúpili, a keď odomykal dvere bytu, zľahka som ho zozadu objala oboma rukami, líce pritisnuté k jeho pevnému chrbtu.

Andrej sa mi zdal trochu mlčky, ja som však tušila dôvod. Zrejme aj jeho mrzí odchod našich priateľov, o to viac, že keď kúpili pozemok v Rusovciach a začali stavať, Andrej mi navrhol, aby sme sa pridali k nim. Bola som však kategoricky proti. My sme na tom predsa finančne neboli rovnako ako Hela s Bohušom, ktorým sa zrazu začalo dariť, a peniaze sa im sypali zo všetkých strán. A potom: náš krásny štvorizbový byt v Karlovej Vsi bol podľa mňa pre nás troch – Andreja, mňa a nášho päť-

ročného syna stále priveľký. Som tu spokojná, načo sa zadlžiť pôžičkami, keď náš život plynie spokojne aj bez veľkého domu? Keby sme na tom boli ako Hela a Bohuš a rozmýšľali, kam investovať peniaze, možno by som uvažovala inak. Andrejovi sa už vtedy rysovalo lepšie zamestnanie a je pravda, že odvtedy sme si finančne naozaj veľmi polepšili, ale keď som vstúpila do nášho bytu teraz, o jednej po polnoci, uvedomila som si, aká som tu šťastná.

„Konečne doma!“ vydýchla som si v predsieni. Najradšej by som sa ihneď vyzula a odhodila červené lodičky na tenkom opätku čo najďalej, patrili však k mojej dnešnej hre. „Tak, čo povieš na ten ich nový dom?“ spýtala som sa manžela. Bola som zvedavá na jeho dojmy z dnešného večera, z oslavy, ktorá sa spájala s definitívnym presťahovaním sa našich priateľov. Kolaudčná oslava nového domu.

„Pekný začiatok nového života,“ odpovedal Andrej. Vyzliekol si sako a prehodil ho cez operadlo stoličky. Vošiel do spálne.

Skúmavo som sa na neho zahľadela. „Teba trochu mrzí, že sme nestavali vedľa nich, však? Ale predstav si tie pôžičky na krku... tie starosti... Pozri,“ rozkrútila som sa po miestnosti a vykresľovala rukami priestor naokolo, „pozri, nie je nám tu fajn? Pred domom máme park, byt má veľký balkón, Andrejko sa môže hrať vonku bez toho, aby som oňho mala strach, z balkóna naňho kedykoľvek dohliadnem. No povedz, kde by sme boli spokojnejší?“

Andrej zastal pri okne chrbtom ku mne a pozeral von. Potom odvrátil zrak od výhľadu z okna smerom ku mne. Usmial sa, ruky vo vreckách nohavíc. Zaliala ma vlna nehy. Lúbim ho, pomyslela som si, stále ho lúbim.

Pozeral na mňa. „Ty si naozaj šťastná povaha. Mal som trochu strach, ako budeš psychicky znášať Helin odchod, ale ty to zvládaš bez problémov.“

Ach, Andrej, keby si vedel, koľko úsilia ma stálo vyrovnáť sa s tým! Trvalo však vyše dvoch rokov, kým dom dostavali, a ja som si pomaly, postupne zvykala na myšlienku, že odtiaľto odídu. Už nič nebolo také ako predtým. Zmeny nás zasiahli všetkých, ale mňa určite najviac.

Bolo to vo mne, ten pocit postupnej straty, ako keď odchádzajú staré dobré časy. Ako detstvo, keď sa nebadane vytráca a uvedomíte si to, až keď oň prídete. Keď zrazu dospelý čelíte problémom sveta, ktoré sa na vás valia zo všetkých strán. Náhle si uvedomíte, že možno by ste ešte zopár chvíľ zostali v tej detskej bezstarostnosti, aspoň občas, na krátky čas, aby ste striasli z pliec všetku ťarchu bežných dní a rozbehli sa späť k detským hrám.

„Bohuš sa správne rozhodol,“ skonštatoval Andrej, „sú to dobre uložené peniaze. Dom rokmi získava na hodnote, bola to dobrá investícia.“

Peniaze! pomyslela som si. Peniaze, tie spôsobili, že som prišla o najlepšiu priateľku. Neviem, či si Andrej vôbec uvedomoval, ako sme sa s našimi priateľmi od seba postupne vzdiaľovali. Už neboli spoločné posedenia, spoločné riešenie problémov či nekonečné diskusie o správnych a nesprávnych rozhodnutiach, o deťoch, o práci. Najprv išlo len o drahé nákupy, drahé dovolenky, na aké sme my nemali. Darmo ma Hela ťahala po najdrahších butikoch, nebavilo ma to, lebo ja som mohla len snívať o šatách za pár desiatok tisíc. Nemohla som si ani zďaleka dovoliť kúpiť to, čo ona.

Aj napriek tomu ma dnes okrem smútku zaplavovala tichá radosť. Už som sa necítila ako chudobná príbuzná, už som si aj ja mohla dovoliť kúpiť drahšie šaty na tú ich veľkú oslavu. Nie síce také drahé, ako mala Hela, ale drahšie než obvykle. Predtým som si však kúpu dala odobrať od Andreja.

„Čo myslíš, môžem si kúpiť také vínovočervené večerné šaty?“ spýtala som sa ho asi pred mesiacom. „Stoja vyše osemtisíc, ale určite ich využijem viackrát... na nejaký ples alebo svadbu...“

„Kúp si ich,“ súhlasil bez akéhokoľvek zdesenia nad cenou. Možno preto, že ani my sme už nemuseli rozmýšľať len v nízkych cenových kategóriách. Odkedy zmenil zamestnanie, bol síce v jednom kolotoči pracovných povinností, ale ako rodina sme už začali pociťovať jeho lepší zárobok. Darilo sa mu, hoci chodil domov unavený, to sa však časom, keď sa zapracuje, upraví. Začiatky v novom zamestnaní sú vždy ťažké. Dokonca aj mne sa

rysovala vyššia funkcia, môj šéf sa chystal do dôchodku a naliehal, aby som sa prihlásila do konkurzu na jeho miesto.

„Neviem si na svojom mieste predstaviť nikoho iného okrem vás,“ povzbudzoval ma.

Ja som však uvažovala úplne inak. Preto vo mne skrsol nápad kúpiť si pod tie hriechne drahé šaty hriechne drahú, krásnu spodnú bielizeň. Zaženiem v túto noc všetky smútky, nielen Hela, i ja začnem novú etapu v živote. Premýšľala som nad tým už dlhší čas. Už dávnejšie som túžila zaplniť naše veľké izby niečím novým. Teda niekým novým. Ďalším členom rodiny.

Chcem druhé dieťa a dnešná noc je na to ako stvorená.

„Kedy treba vyzdvihnúť Andrejka?“ Andrej otvoril skriňu a uvoľnil si viazanku. Skĺzla mu po košeli ako dlhý, lesklý had. Opatrne ju prevesil cez držiak, upevnený zvnútra skrine, medzi ostatné viazanky.

Usmiala som sa. „Až niekedy poobede.“ Po dlhom čase si moja mama konečne nechala malého aj na noc, keď som ju uprosila, že ideme na veľkú oslavu. „Ale dovtedy máme kopu času,“ dodala som.

Pristúpila som k manželovi, objala ho a privinula sa k nemu.

„Rozopneš mi zips na šatách?“ šepala som maznavým tónom. Obrátila som sa k nemu chrbtom. Cítila som, ako sa dlhý zips vzadu postupne roztvára, šaty sa uvoľňujú a chystajú sa padať na zem ako červený vodopád. Zachytila som ich a pevne držala pod prsami, až kým sa zips neroztvoril po celej dĺžke. Potom som ustúpila zopár krokov do stredu spálne a otočila sa tvárou k Andrejovi. Pomaly som odtiahla ruky od tela a dovolila šatám, aby skĺzli na koberec k mojim nohám. Vytvorili na zemi červené ligotavé jazierko s nepokojnými vlnami a záhybmi záhadných hĺbok. Opatrne som ich v lodičkách prekročila, zdvihla hlavu a pozrela na manžela.

Miestnosť osvetľoval nielen svit okrúhleho mesiaca, i svetlo pouličných lúčok odhalilo, čo mám oblečené pod večernými šatami. Stála som tam uprostred spálne a cítila sa ako narodeninové prekvapenie, ktoré sa práve vynorilo z veľkej torty. Chcela som byť tým krásnym prekvapením pre manžela, a tak som na neho pozerala zvedavo a nedočkavo so zvodným úsmevom na perách.

Preňho to bolo ozajstné prekvapenie. Povytiahol obočie, prsty mu zastali na mieste, kde si práve rozopínal košeľu, ústa mierne pootvorené. Videla som na ňom, že úplne stratil reč. Premeriaval si ma od hlavy po päty, s obdivným pohľadom kĺzal po mojej postave a postupne sa upriamoval na detaily zvodného korzetu. Napokon si uvedomil, že mám na sebe podväzky a pančuchy, nie pančucháče ako inokedy.

„Príjemné prekvapenie?“ Pristúpila som k nemu celkom blízko. Cítila som, ako sa mu dvíha hrud' a srdce prudko bije. Pod mojou dlaňou, horúcou rovnako ako moja túžba.

Chytila som ho za ruku a nežne ťahala k sebe. Ľahla som si na jemne fialkovú prikrývku, ktorá pokrývala ustlanú posteľ, a vystrela som sa na nej, podopierajúc si hlavu jednou rukou, opretou o lakeť. Červené lodičky na seba vyzývavo upozorňovali, podväzky na mojich stehnách sa napli a zvýraznili alabaster nahej pokožky, ktorej bieloba kontrastovala s farbou korzetu i čiernych pančúch. Usmiala som sa na Andreja. Bola som so sebou spokojná. Hra lásky sa práve začína.

„Andrej...“ Vystrela som k nemu ruku. Pohľady sa nám stretli. „Čo by si povedal na to, keby sme práve v túto noc...“ Nežne som mu stisla dlaň, keď uchoпил moju podávanú ruku. „Táto noc je ako stvorená na to, aby sme počali druhé dieťa.“

Prisadol si ku mne, zobral moju ruku do obidvoch dlaní a chvíľu mi ju jemne stískal. Potom sa sklonil, vtisol mi bozk na dlaň a sklúzol perami nižšie na zápästie. Po tele mi prešli zimomriavky. Milovala som to, ten nežný bozk na jemnej pokožke zápästia dokázal zakaždým vystupňovať moju túžbu. Pomaly som sa zdvihla, posadila som sa na posteli a vláčnym pohybom, prehýbajúc sa v chrbte, som sa k nemu natiahla a ponúkla mu svoje pery. Privrela som oči v očakávaní bozku.

Zrazu mi pustil ruku. Prekvapene som otvorila oči. Vstal z okraja postele a podišiel k oknu. Stál chrbtom ku mne s rukami vo vreckách, ešte stále v košeli a nohaviciach.

„Stalo sa niečo?“ hlesla som, vyľakaná jeho náhlou reakciou. Neodpovedal, len si nervózne hrabol rukou do vlasov. „Andrej?“ ozvala som sa hlasnejšie, s narastajúcou obavou.

„Veronika, chcem ti niečo povedať,“ ozval sa. Tón jeho hlasu

úplne zmazal čaro tej chvíle. Akoby sa mi prihovárал cudzí muž. Ustrnula som v nepríjemnom očakávaní. Žalúdok sa mi stiahol od strachu. Toto nepatriło do mojej dnešnej hry. Toto nevyzerá dobre.

Mesiac osvetľoval jeho tvár z boku, ako pozeral cez okno von, ale keď sa obrátil ku mne, mal tvár v tieni, nedokázala som z nej vyčítať žiadny výraz. Teraz som ľutovala, že keď sme vošli dnu, zažala som len malú nočnú lampičku v rohu miestnosti, aby som v izbe vytvorila intímne prostredie.

„Chcel som ti to povedať neskôr, nie dnes,“ začal Andrej. Počúvala som ho a zatiaľ som nechápala vôbec nič. „Vieš... poviem ti to na rovinu. Rozhodol som sa odísť.“ Po týchto slovách sa zhlboka nadýchol, akoby sa vynoril z hlbokaj vody.

„Odísť?“ vyhrkła som. „Kam – odísť?“ Padla mi azda tehla na hlavu? Rýchlo som tam hľadala spomienku na nejakú zmienku o tom, že odíde do zahraničia. Spomínal nejakú pracovnú ponuku? Stáž? Školenie? V hlave mi vírili myšlienky rýchlosťou svetla, na nič som si však nespomínala. Možno som to nepostrehla, možno ma malý Andrejko svojimi otázkami zamestnával tak, že som to prepočuła.

„Chcem sa rozviešť.“

Zrazu akoby spadol imaginárny strop, zo všetkých poschodí sa sem valil prach, kusy betónu a železa. Padali na moje telo, srdce, drvili všetko na prach, bolestivo, nezmyselne. Po tej hroznej vete, ktorú Andrej vyslovil, vo mne s rachotom všetko ničili.

„Žartuješ?!“ Nasucho som preglgla. Teraz sa určite rozosmeje a povie, že to bol naozaj len zlý vtíp.

„Nežartujem,“ odpovedal. Jeho hlas bol teraz hlbší, dunivejší. Obchádzal srdce a schovával sa kdesi v bruchu, odkiaľ sa chystal vypovedať ešte bolestnejšie slová, ako boli tieto. Zrazu som to vedela. Myslí to smrteľne vážne.

Prudko som sa posadila na posteli, nohy v červených lodičkách som spustila na zem. „Ničomu nerozumiem!“ vyhrkła som. „O čom to tu rozprávaš?“

„Veronika, chcem sa rozviešť,“ povedal potichu, ale dôrazne. „Chcem odísť a žiť s inou ženou. A chcem sa s tebou dohodnúť a vyjsť ti v ústrety, ako to len bude možné.“

S inou ženou? S akou? Odkiaľ sa medzi nami dvoma zrazu vzala iná žena?

„S akou ženou?“ vyrazila som zo seba. Zase si nervózne hral rukou do vlasov. Už dávno som nevidela toto jeho gesto, robil to len vtedy, keď bol v rozpakoch. A pri mne už dávno v rozpakoch nebol. Naposledy ešte za slobodna, keď sa ma snažil získať. Za každú cenu. Za všetky poklady sveta – len mňa!

„Kto to je?!“ skríkla som.

„Nie je dôležité, kto to je,“ povedal pokojne.

Prudkým pohybom som striasla z nôh červené lodičky, až odleteli na druhý koniec miestnosti, k nemu pod okno. „Keď si sa rozhodol kvôli nej odísť, tak to asi je dôležité! Aspoň pre mňa!“ zvolala som. Zaliala ma prudká vlna rozhorčenia. Mala som pocit, že mi z hrdla vychádzajú slová, ktoré predtým niekto priškrtil, a bráni im vyjsť z mojich úst, rovnako ako dychu, krátkemu a nedostatočnému. Dostávala som závrat a strácala posledné zvyšky síl, zdalo sa mi, že bojujem s tridsaťhlavým drakom v zatuchnutej jaskyni tisíc metrov pod zemou.

Andrej mlčky uprel pohľad do prázdna. Chytil si jednou rukou krk, akoby ho tam škrtila neviditeľná slučka. Ten pocit som mala aj ja. Naša láska zostala zrazu visieť nad našimi hlavami ako obesenec. Nie, tento večer určite nebol ten, o ktorom som v poslednom čase toľko snívala.

„Kým mi neodpovieš, odmietam sa s tebou rozprávať o čomkoľvek!“ vyhlásila som. Nahnevane som vstala z postele a chystala sa odísť. Náhle sa ku mne obrátil.

„Zoznámil som sa s ňou na školení,“ povedal konečne. „Robila v inej pobočke, teraz nastupuje k nám.“

„Na akom školení?“ Prižmúrila som oči. „Na tom týždňovom, keď si nastúpil do nového zamestnania?“ vyhrkla som. Prikývol. To je už takmer pol roka! počítala som v duchu zdesene. Bože, ako to, že som si vôbec nič nevšimla?

„To ti stačí týždeň školenia na to, aby si nám všetkým zničil život?“ oborila som sa naňho. Zdvihol hlavu a úkosom na mňa pozrel. Ach, povedala som hlúposť! Zničený život budem mať len ja, on ide za novým šťastím.

„Prečo mi to hovoríš práve teraz?“ spýtala som sa nezmysel-

ne. Nie je jedno, kedy mi to povie? Bolieť to bude rovnako, skôr či neskôr.

„Nevedel som, že práve nadnes si naplánuješ...“ Bezmocne rozhodil rukami.

Pozerala som na neho s údivom v očiach. Takže môj plán zvädzania je vlastne príčinou, že sa mi priznal práve teraz! Sporé osvetlenie prúdiace oknom do spálne mi umožňovalo pozorovať muža predou mnou. Stredná postava, gaštanové vlasy ostrihané nakrátko, široké plecía a... mužné ruky, ktoré som tak zbožňovala, teraz schované vo vreckách nohavíc. Tie ruky, čo pre mňa predstavovali ochranu pred celým svetom, pocit bezpečia a lásky, ktorému som uverila. A teraz mi tu hovorí, že zrazu to všetko stratím a po tom všetkom, čo sme spolu prežili, zostanem sama?!

Hnev a nenávisť sa vo mne zmiešali s bolestným pocitom ranenej lásky. Uprene som naňho hľadela. Lúbim ho, pomyslela som si. Panebože, ľúbim tohto muža – a on odchádza?

„Neverím, že chceš len tak odísť!“ vyhrkla som. „Andrej,“ pokračovala som naliehavo, „Andrej, z dobrého manželstva sa predsa neodchádza!“

Stál pri okne mlčky s pohľadom upretým na koberec. Mesiac sa z tmavej oblohy kamsi vytratil, alebo som ho už nebola schopná vnímať. Aj on ma oklamal! Svojím striebřistým svetom mi naznačoval, že dnešná noc bude magická, namiesto toho, aby sa prikryl tmavými mrakmi a naznačil mi tým, čo ma v skutočnosti čaká.

Oklamal ma! Nielen mesiac, ale aj môj muž. Moje zasiahnuté srdce sa však bránilo uveriť tomu, poddať sa tej hroznej správe.

„Andrej, čo sa zmenilo odvtedy, keď si si prvý raz uvedomil, že ma ľúbiš? Zmenila som sa ja? Alebo ty? Čo sa vlastne stalo, vysvetli mi to!“

„Ty za nič nemôžeš,“ ozval sa konečne. „Jednoducho som sa zaľúbil do inej ženy a chcem s ňou žiť.“ Opäť si ma premeral skúmovým pohľadom, vyhýbajúc sa priamemu kontaktu s mojimi očami. Bol v strese, videla som to na ňom. Nepokojne blúdil zrakom hneď po mne, hneď po izbe, z jednej strany na druhú, snažil sa zamestnať ruky tým, že si vari po dvadsiatykrát naprá-

val košeľu, podchvíľou si poťahoval rukávy, akoby sa mu zdali prikrátke. Hľadela som na neho vydesene, s pootvorenými ústami. Prsia v hlbokom výstrihu, pevne stiahnuté korzetom, sa mi prudko dvíhali v nepravidelnom dychu. S čoraz väčšou námahou sa mi darilo dostávať do tela potrebné množstvo kyslíka, nutné na prežitie. Bola som ochromená vývinom situácie.

Zrazu sa rozhodol. „Najlepšie bude, ak sa zbalím hneď teraz a odídem.“

Tá veta ma zasiahla bolestivo, akoby mi dal päšťou do žalúdka. Práve ma odhodil ako nepotrebnú vec, vyradil ma zo svojho života a rozhodol sa, že so mnou už nevydrží ani tých pár hodín do svitania.

S hrôzou som si uvedomila, že tu sedím ako kurtizána ponúkajúca sa mužovi, ktorý o ňu nemá záujem. Trápnosť chvíle sa stala neznesiteľnou. Som vlastne celá trápná v tomto drahom zvodnom korzete! Striasla som sa od nepríjemného pocitu, vstala som a zamierila ako vo sne do kúpeľne. Tam som zo seba rýchlo strhla všetko, čo som mala na sebe, a zahalila som sa do modrého zamatového županu, ktorý visel pri dverách.

Keď som vyšla z kúpeľne von, zistila som, že Andrej zložil zo skrine veľký kufor a kladie doň svoje obleky a košeľe. Vyschlo mi v ústach.

„A... čo poviem Andrejkovi?“ vytisla som zo seba s námahou. Stála som tam bezradná, pomýlená, neschopná rozmýšľať, neveriaca... Digitálne hodiny na nočnom stolíku odkrajovali sekundu za sekundou, noc sa krátila ako moje manželstvo, ako šťastie, o ktoré práve prichádzam.

Andrej dvíhol oči od roztvoreného kufra, vystrel sa a zaregistroval, že som sa prezliekla. Pritiahla som si župan opaskom pevnejšie k telu.

„Aj o tom sa chcem s tebou porozprávať.“ Podišiel ku mne bližšie, ale len o jeden krok. Vzdialenosť medzi nami by nestačila ani na dotyk vystretých rúk. Pochopila som, že to bude pre nás odteraz najkratšia možná vzdialenosť, na ktorú budeme spolu komunikovať. „Chcem ťa poprosiť... aby sme mu to povedali postupne. Teraz odídem, ale budem sa sem vracáť, aby si pomaly zvykol...“

Má to premyslené, pomyslela som si. „A čo moji rodičia? A tvoja mama – už to vie?“ chrllila som naňho jedným dychom.

Prudko pokrútil hlavou. „Preboha, ešte nie! Pripravím ju na to sám. Prosím ťa, zatiaľ sa tvár, že je všetko v poriadku.“ No toto! záúpela som v duchu a zaujala bojový postoj. Rýchlo zaregistroval na mojej tvári narastajúce rozhorčenie.

„Ja viem, že je to pre teba ťažké,“ vyslovil rýchlo. „Prosím ťa, vzhľadom na jej zdravotný stav... Spolieham sa na teba, že to dokážeš. Viem, ako veľmi ju máš rada.“ Neosobný hlas prešiel do prosebného. A okrem toho ma drzo vydieral – láskou.

Len krátke obdobie v živote ma toľko prosil, až som mu uverila. Ako sa ukazuje, urobila som chybu. Okrem neho som však dovtedy nepoznala človeka, ktorý by o mňa stál tak ako on. S rozochveným vnútrom som si aj teraz nechtiac musela priznať, že keby sa všetko malo vrátiť späť a ja by som sa mala rozhodnúť znova, rozhodla by som sa rovnako napriek jeho dnešnej zrade. Akoby to dnes ani nebol on, ten nežný, spoľahlivý muž, ktorý dokázal vstúpiť do mojej uzavretej, introvertnej duše a vdýchnuť jej radosť zo života! Ani netuší, že mám teraz chuť skríknuť na celý dom, že je obyčajný sviniar! Že mám chuť začať na neho vrieskať tie najoplzlejšie nadávky, aké poznám, ale...

Niečo vo mne mi v tom bráni, neviem si to vysvetliť. V tejto chvíli viem len jedno: chcem svojho muža späť, chcem, aby si uvedomil absurdnosť toho, čo robí, a zostal. Cítim v sebe odlišnú všetkej energie a zároveň bezmocnú zúfalú túžbu zadržať ho tu, vrátiť čas o pár minút späť a prinútiť osud zamieriť z križovatky života opačným smerom, ako zamieril vo chvíli, keď som si ľahla na posteľ v korzete a lodičkách. Cítim v sebe odhodlanie bojovať odteraz o svoju lásku každý deň, každú možnú chvíľu, a tak nemôžem vrieskať teraz naňho všetko to, čo mám na jazyku.

Ako vo sne som pozorovala, že kopa v jeho kufri rýchlo narastá. Spodná bielizeň, ponožky, holiaci strojček. Nie, toto sa odohráva v nejakom filme, ktorý nie je o mne. Moje telo ovládol strach, šialený strach, ochromujúci ma takmer do bezvedomia. Vnímam pohyby rúk muža, ktorý o chvíľu odíde navždy, vnímam jeho hlavu sklonenú nad kufrom, čelo zvrátené od pre-

mýšľania, tvár, ktorej sa stále chcem dotýkať, strapaté vlasy nad čelom, pery, od ktorých som v dnešnú noc očakávala vášnivé bozky...

„Ešte niečo som chcel s tebou prebrať.“ Zabuchol jednou rukou veko kufra a obrátil sa ku mne. Vzápätí veko odskočilo, treba si ku kufru kľaknúť, veko pritísnuť a zavrieť ho silou. Stála som tam uprostred spálne v modrom župane ako bezprizorná. Stala sa zo mňa sirota, ktorú práve opustili najbližší, tí, o ktorých si myslela, že jej budú oporou po celý život. „Dúfam, že... Verím ti, že... sa nikto nedozvie... že nepovieš...“

Pochopila som v zlomku sekundy, čo chce povedať. „Hádzam si o mne nemyslíš, že by som toho bola schopná!“ vybuchla som.

„Verím ti,“ odvetil rýchlo.

„Áno, a preto odchádzaš!“ odsekla som. Márne som sa snažila, hlas sa mi na konci vety zlomil. Roztriasli sa mi pery a rýchlo som prešla k oknu, aby nezbadal moje slzy. Odteraz bude mať spoločné tajomstvá už s niekým iným, nie so mnou. So mnou ho bude spájať len tá jedna vec – strach, aby som z pomsty niečo nevyzradila.

Neveriacky som pokrútila hlavou. „Hádzam si nemyslíš, že som schopná ublížiť tvojej mame.“ Žasla som, že to vôbec spomína.

„Ja viem...“ prisvedčil v rozpakoch. Vzápätí uchopil ťažký kufor a zamieril s ním do predsiene. Mesiac už určite vybledol, noc pokročila ako môj muž k odchodu. Obzrela som sa po spálni, pozrela na zastlanú posteľ, pristúpila k pootvorenej skrini. Rýchlym pohľadom som zistila, že Andrej si nepobalil všetko oblečenie, zopár kusov tam zostalo visieť. Aha, bude sa sem občas vracieť, nenápadne, ako zaneprázdnený otecko, kým úplne nezošaliem.

Kufor bol pripravený pri dverách, Andrej si obul topánky. Sako mal už na sebe, to isté, ktoré mal po celý večer a ku ktorému som sa ešte pred chvíľou túlila v túžbe milovať sa s tým, kto ho má oblečené.

Neveriaco som pozrela na svojho muža pripraveného na odchod. Narastala vo mne panika. Žalúdok sa mi stočil do špirály, už nikdy doň nedokážem dostať normálne jedlo. Hlava mi išla

prasknúť od bolesti, ale to sa nedalo porovnať s bolesťou v hrudi, ktorá mi prebodávala srdce.

„Andrej, ty nemôžeš odísť!“ vybuchla som zúfalo. Posledný pokus. „Veď sme si spolu len nedávno plánovali druhé dieťa! Toto mi nemôžeš urobiť, preboha!“ Zahodila som hrdosť ďaleko od seba a vrhla som sa mu do náručia. „Neodchádzaj! Prosím!“

Ešte dlho po jeho odchode som cítila jeho stisk na svojich zápästiach. Chytil mi ich oboma rukami a odtisol od seba, akoby ho moje dotyky pálili sta žeravé železo.

„Nerob mi to ešte ťažšie, ako to je,“ precedil cez zuby. Jemne ma od seba odtisol, schytil kufor, odomkol dvere a vyšiel von. Dvere sa za ním zavreli a s nimi aj dvere nášho spoločného života. Desať rokov, ktoré ubehli od nášho prvého bozku, sa od tejto chvíle stalo minulosťou.

Nepamätám si, ako dlho som v tej predsieni stála, bosá, odvrhnutá, ranená. Možno päť minút, možno hodinu. Stratila som pojem o čase. Prebral ma až chlad, ktorý som pocítila na bosých nohách, a pomaly som sa odšuchtala do postele. Jedným šmahom som strhla fialkovú prikrývku, ani som sa nenamáhalo starostlivo ju poskladať, ako to robievam každý večer. Už nikdy ju nemusím skladať, už nikdy ju nemusím ani prestierať na posteľ, veď sa sem budem ukladať sama, vstávať sama, ponevierať sa opustená po byte, na ktorom som tak lipla. Mala som súhlasíť so stavbou toho domu! Teraz by sme ho skolaudovali spolu s Helou a Bohušom, spoločne sa z neho tešili, a Andrej by nebol odišiel!

Len čo som si ľahla, uvedomila som si, že som sa vôbec neodlíčila a neumyla si zuby. Najradšej by som sa na to zvysoka vykašľala, zaslzené oči ma však štípali. Z posledných síl som sa prinútila vstať z postele, prejsť k toaletnému stolíku a odstrániť si šminky z tváre. Potom som vošla do kúpeľne. Zrak mi padol na čipkový korzet s podväzkami. V duchu som naň zvaľovala všetku vinu, on vlastne zapríčinil Andrejovo dnešné rozhodnutie odísť! Keby som nebola vymyslela ten nemožný plán, možno by nikdy neodišiel, možno by prišiel na to, že sa chystá urobiť totálnu hlúposť, možno by sa s tou ženou čoskoro rozišli a ja som sa o tom ani nemusela dozvedieť! Niežeby ma moja nevedomosť tešila, ale keby som o tom nevedela, netrpela by som.

Chvíľu som len tak civela pred seba, opretá o zárubňu dverí kúpeľne, a potom som sa rozhodla. Schytila som najväčšie nožnice, aké som v byte našla, vošla som do spálne a začala korzet rozstrihávať na kúsky. Z nich som potom urobila menšie a z tých menších celkom maličké, až bol napokon celý koberec pokrytý drobnými kúsočkami látky, z ktorých by nikto nikdy nedokázal identifikovať, čím boli predtým, než sa im to stalo.

Jemné vínové opojenie z mojej hlavy celkom vyprchalo, akoby som nebola pila vôbec nič. Bola som síce úplne triezva, až príliš triezva na to, aby som si uvedomovala tvrdú realitu, zároveň však neschopná akýchkoľvek myšlienok či záverov. V hlave sa mi usadilo obrovské čierne prázdno. Cítila som sa ako zvieratko, fungujúce len na základe inštinktov.

Hoci som si umyla zuby, nepodarilo sa mi odstrániť pachuť hrozného sklamaní z toho, čo sa stalo. Padla som do postele ako podfátá, paplón som si pritiahla až k brade. Telom mi prebehla triaška. Rýchlo som sa schúlila do kľbka, zaujmúc takmer zabudnutú polohu embrya v tele matky. To som neurobila už celých desať rokov. Nepotrebovala som tú polohu a myslela som si, že ju už nikdy potrebovať nebudem. Mala som tu predsa Andreja a on bol zárukou toho, že už nikdy nezviniem svoje telo do tejto ubolenej polohy, aby som dokázala vzdorovať bolesti duše, keď už narástla do neznesiteľných rozmerov.

Tichučko som ležala schúlená a objímala som si rukami ramená, cítiac, ako mi stúpa teplota. Čakala som, kedy ma zaleje pocit šťastia, ale ten neprichádzal. Som chorá, som chorá, opakovala som si v duchu. Nieкто musí prísť, mať ma rád a postarať sa o mňa. Tak to bolo vždy, tak to fungovalo od detstva.

Teraz som však už nebola dieťa a nikto pri mne nebol. Nehrozilo dokonca ani to, že by sa v byte niekto zjavil, siahol mi na čelo a zľakol sa, že mám teplotu. Spomenula som si, že po Andrejovom odchode zostal kľúč povytiahnutý v zámke zvnútra. Tak predsa je tu nádej! Možno sa môj manžel vráti a zachráni ma. Nemôže si predsa neuvedomiť, že to, čo spravil, je jedna veľká absurdita. Určite na to čoskoro príde a vráti sa späť! Nájde ma tu schúlenú, vezme do náručia a vyľieči.

Moja nádej sa začala meniť na presvedčenie. Pomaly sa do

mňa vkrádal sladký pocit očakávania a silnel až do chvíle, keď som zaspala.

AŽ SA PREBUDÍM

„Veronika, čo neberieš telefón? Vari ešte spíte?“ zahučal mi do ucha vysoký hlas mojej mamy, keď som chňapla po slúchadle. Telefón na stolíku pri posteli vyzváňal a vyzváňal, vytrhol ma z akéhosi ponurého sna, a ja som teraz nevedela, o čom hovorí.

„Kedy prídete po Andrejka? Dúfam, že to stihnete do pol štvrtej,“ počula som v slúchadle miernu výčitku. „Už je najvyšší čas, to dieťa je hrozné!“ Mierna výčitka sa zmenila na tvrdú. „Predstav si, že sa ma spýtal, či chcem mať krásny pohreb!“ Zreteľné rozhorčenie mojej mamy ma rýchlo prebralo do reality a nenechalo ma na pochybách, že dnes si toho zase vypočujem na adresu svojho syna až-až. Teda vlastne na svoju. Už som si zvykla.

„Mami... koľko je vlastne hodín?“ Nebola som schopná zaostriť zrak na digitálne hodiny na druhej strane posteľe, kde spal Andrej... Panebože, kde *predtým* spával Andrej, ktorý...

Naplo ma na vracanie. Spomienka na dnešnú noc bola po prebudení príliš šokujúca.

„Je už pol jednej, práve sme doobedovali,“ nasledovala ďalšia výčitka. U mojej mamy sa totiž obeduje presne o dvanástej, nie ako v mojej domácnosti, kde chýba akýkoľvek systém a pevný poriadok.

„Neboj sa,“ ubezpečila som mamu, „do pol štvrtej určite prídem.“

„Prídeš? Sama? A Andrej nepríde?“ zasypala ma otázkami, len čo postrehla, že hovorím v jednotnom čísle.

„Mami... nech sa Andrejko zatiaľ pobalí, dobre?“ ignorovala som vodopád jej otázok.

„Len aby si to stihla,“ zdôraznila pevným hlasom. „Veď vieš, že o štvrtej mám návštevu, tak dovedy...“

Ubezpečila som ju, že to stihnem. Ja viem, dovtedy musíme vypadnúť, ja i môj syn, štvrtá hodina je ako zákon, ktorý sa nesmie porušiť. O štvrtej čaká svoje kamarátky na kávičku, to znamená, že otec má dnes službu. Tieto stretnutia maminých kamarátok sa uskutočňujú podľa toho, kedy má otec službu v nemocnici. Minule to bol piatok, teraz je to nedeľa. Tak to bolo zaužívané odjakživa, vymohol si to otec. Bola to azda jediná vec, ktorú sa mu v manželstve podarilo presadiť a na ktorej nekompromisne trval. Pri ničom inom počas dlhých rokov manželstva s mojou mamou už taký úspech nezaznamenal.

Chvíľu som sedela na okraji postele s hlavou v dlaniach a pozerala som na tú spúšť, čo som vyrobila. Koberec pokrývali nastrihané kúsočky látky, pokrčená prikrývka z postele ležala v kúte. Tento neporiadok a chaos presne zodpovedal mojim pocitom, ale strihacia pomsta mojej duši úľavu nepriniesla.

„Vráti sa, určite sa vráti,“ povedala som nahlas do prázdneho bytu. „Neverím tomu, čo sa stalo!“

Myslela som si azda, že keď to vyslovím nahlas, už to nebude pravda? Žalúdok sa mi opäť skrútil, naplo ma, nič sa však neudialo, len som sa prudko rozkašľala. Božemôj, ako môžem dnes normálne fungovať? zaúpela som v duchu. Myšlienka na mamu a jej ultimátum ma však prinútila konať napriek tomu, že som v sebe nenachádzala ani štipku životnej energie.

Pomaly som sa postavila a odtackala sa popri skriniach smerom k oknu. Z úzkeho priestoru medzi poslednou skriňou a stenou som vybrala vysávač, vytiahla z neho šnúru a strčila ju do zásuvky. Zvuk zapnutého vysávača mi trhal uši, ja som však musela povysávať všetky tie drobné kúsky, ktoré kedysi tvorili zvodný korzet s podväzkami. Nemôžem prísť s Andrejkom do takejto spúšte, hneď by vycítil, že sa tu niečo stalo. Aj tak budem musieť čeliť jeho nespočetným otázkam po celý zvyšok dňa, dokonca na ne budem celkom sama, bez Andreja. S ním som ich vždy zvládala v pohode, vo dvojici je vždy všetko ľahšie, aj otázky, na ktoré nepoznáte odpoveď.

✧ ✧

„Kde je Andrej? Prečo neprišiel? Prišla si autobusom?“ Mama.

„Kde je ocko? Prečo neprišiel?“ Andrejko.

„Zoberieme vás domov autom, dnes sme len traja.“ Sestra.

„Nie, ďakujem, zvládneme to električkou,“ odmietla som s vďakou sestrinu ponuku. „Andrej odcestoval na školenie,“ informovala som rodinu neutrálnym hlasom.

„Ako sa vydarila oslava?“

„Aká oslava?“

„Ty ešte spíš? Predsa kolaudačná! Ako sa ti páči Helin dom?“ Sestra sa na mňa mierne usmievala a krútila hlavou. „Už ho majú aj celý zariadený?“

„Aha, áno.“ S námahou som sa prinútila venovať realite. Dávno som zabudla na Helin nový dom, zariadenie svietiace novotou, stôl v reštaurácii, prehýbajúci sa od vŕskavých dobrôt.

„Andrejovi sa páčil? Ako to prebiehalo?“ Mama s obavami pozrela na nástenné hodiny. „Lezie to z teba ako z chlpatkej deky.“

Andrejko sa mi usadil na kolenách, Janka, sestrina mladšia, šestnásťročná dcéra, ktorá dovtedy znudene listovala v nejakom časopise, so záujmom otočila ku mne hlavu, dokonca aj švagor Zdeno na chvíľu zbystril pozornosť.

„Andrejovi sa dom páčil,“ vytisla som zo seba priškrteným hlasom. „Najprv sme sa stretli u nich, aby sme si dôkladne poobzerali dom, ale oslava bola potom v neďalekej reštaurácii. Hela aspoň nemusela umývať kopy riadu. Majú šesť izieb, tri na prízemí plus jedáleň, tri na poschodí plus pracovňu, dve komory a veľkú pivnicu,“ vymenúvala som. „A nábytok je všetok nový. Aj priestorové riešenie dvoch kúpeľní a dvoch záchodov sa mi páčilo, tá väčšia kúpeľňa má tvar do L a vaňu zabudovanú do podlahy.“

„Samozrejme, s vírivkou,“ ozvala sa Janka od roztvoreného časopisu, ktorý len tak držala na kolenách. Prisvedčila som. Vzápätí som zaregistrovala mamin opovrhlivý pohľad na švagra.

„Aké obkladačky vybrala Hela do kúpeľní?“ zaujímala sa sestra. Ach, Monika, viem, že snívaš o takom dome, a ten mamin pohľad na Zdena hovoril za všetko. Mamu veľmi hnevá, že Zdeno prišiel aj o to slabo platené zamestnanie. Už vyše mesiaca si hľadá nové. Mame je však nad slnko jasnejšie, že jej zať nebude nikdy v živote schopný poskytnúť Monike taký komfort, aký si ona, jej mama, vysnívala pre svoju dcéru. Aj Monika to vie. Te-